

ΨΥΧΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ my ass

Κυκλοφορεί με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa** για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Βγήκε σύσσωμος ο ελληνικός τύπος να μας περιγράψει την αναβίωση, λέει, του Ψυχρού Πολέμου. Οι μεριές που εμπλέκονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο βαφτίστηκαν από τη μια Δύση και από την άλλη Ρωσία. Οι κρατικές οντότητες της Ευρώπης εμφανίστηκαν, υποτίθεται, χωρίς διαφωνίες και ανταγωνισμούς μεταξύ τους. Βάλανε τη μάσκα του πολιτισμού και πήγανε, αλλά μπρατσέτα με κάτι φασίστες και κάτι πράκτορες-μέλη ΜΚΟ, να διασώσουν τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Ουκρανία. Η Ρωσία πάρκαρα κάτι από στρατό προς Κριμαία μεριά κι άφησε τη Δύση να την απειλεί με πρόστιμα κι αποκλεισμό από τους G8. Δηλαδή με λίγα λόγια το μπλέντερ μαλακίας πήρε μπρος και το άραγμα στους καναπέδες συνεχίστηκε. Γιατί, βέβαια, είναι βολικό να σου εμφανίζεται μια κατάσταση του σήμερα ως παρόμοια με εκείνη μιας περιόδου που μόνο σαν παγκόσμιος διακρατικός πόλεμος δεν βιώθηκε στην Ελλάδα. Είναι βολικό να βιώνεις την υποτίμησή σου κάθε μέρα, αλλά να λες «βρε διάολε δεν θα φτάσει μέχρι τον πόλεμο το πράγμα». Όχι εδώ δηλαδή, γιατί αλλού...

Νομίζουμε ότι για να κατανοήσουμε γιατί εμφανίζεται το εργαλείο «αναβίωση του Ψυχρού Πολέμου» πρέπει να δούμε πόσο χρήσιμο είναι αυτό για το ελληνικό κράτος. Πρέπει, δηλαδή, να δούμε τους διεθνείς ανταγωνισμούς, να αναγνωρίσουμε τις βλέψεις του ελληνικού κράτους και το πώς θέλει να χρησιμοποιήσει τα πλανητικά πλακώματα για να βγει από την καπιταλιστική κρίση. Πρέπει επίσης να καταλάβουμε τη χρησιμότητα αυτών των πλακωμάτων στο εσωτερικό, δηλαδή πάνω στα κεφάλια μας. Γιατί όσα λέμε παραπάνω έχουν να κάνουν με τις ανάγκες των αφεντικών μας. Με τα αφεντικά αυτού του τόπου. Κι όσο για μας, εμείς δεν είμαστε ακαδημαϊκοί ή δημοσιογράφοι για να ασχολούμαστε με τις διακρατικές συγκρούσεις από κόμπι. Αντιλαμβανόμαστε ότι οι πόλεμοι των αφεντικών θα περάσουν με πολλούς τρόπους πάνω απ' τα κορμιά μας. Γι' αυτό λέμε ότι πρέπει να κατανοήσουμε τον τρόπο με τον οποίο ξεδιπλώνεται μπρος μας ο ελληνικός φασισμός.

Δεκαπέντε χρόνια «επιτυχίες»

Οι κοινωνίες στις οποίες ζούμε νομίζουμε πως έχουν μια δόση ειρωνείας που ώρες-ώρες μας υπερβαίνει. Το λέμε αυτό γιατί η «αναβίωση του Ψυχρού Πολέμου» είναι χτισμένη πάνω στα αποκαϊδία της προηγούμενης ιδεολογίας που συγκάλυπτε τους διακρατικούς ανταγωνισμούς: στα αποκαϊδία, δηλαδή, της περίφημης παγκοσμιοποίησης. Μιας ιδεολογίας που δεν αναγνώριζε καν τα κράτη. Και δεν είναι τυχαίο εκείνο το αταξικό-μικροαστικό συνονθύλευμα που κυριάρχησε στα τέλη των '90s - αρχές '00s σε μια περίοδο που τα αφεντικά αντιλαμβάνονταν πως οι χαρές από το ξεζούμισμα των μεταναστών εργατών από την πρώην ΕΣΣΔ δεν θα τους έλυνε για πάντα τα προβλήματα. Συνέβη ακριβώς την ώρα που τα κράτη επέλεξαν να μπουν σε μια πολεμική διαδικασία που κρατάει τώρα δεκαπέντε χρόνια. Ξεκίνησε από το Κόσσοβο (1999) και συνεχίζει σε όλο το μήκος του υπογαστρίου της Ρωσίας. Βάλτε τα στη σειρά: Τσετσενία (1999), Αφγανιστάν-Πακιστάν (2001), Ιράκ (2003), Λίβανος (2006), Σομαλία (2007), Γεωργία (2008), Λιβύη (2011), Συρία (2012), Ουκρανία (2014).

Το ελληνικό κράτος από τη μεριά του βλέπει στην περίοδο του Ψυχρού Πολέμου μια συν-

Ο αγαπημένος μας πράκτορας Αλέξης Παπαχελάς γράφει για ένα κουσουρί που έχει ξεμείνει από τη γνωστή σε όλους μας περίοδο της μεταπολίτευσης: «Το πρόβλημα είναι πως έχουμε οι ίδιοι βάλει στη χώρα μας ένα «ζουρλομανδύα» που δεν επιτρέπει σε καμία πολιτική ηγεσία να παίξει σοβαρό γεωπολιτικό παιχνίδι. «Προσοχή μην τρακάρει κανένα τζιπ και τραυματισθεί κανένας φαντάρος» έλεγε κάποτε αρμόδιος υπουργός στους υπηρειακούς υφισταμένους του όταν συζητούσαν τη συμμετοχή της Ελλάδας σε κάποια διεθνή αποστολή». Το πρόβλημά του είναι ότι η μικροαστικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας που απογειώθηκε στα '90s επηρέαζε τον βαθμό και την ποιότητα της ελληνικής συμμετοχής στις διακρατικές συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή από το 2001 και μετά. Νομίζουμε ότι πολύ πιο μαλακία φάση για τον Αλέξη είναι το γεγονός ότι ακόμα δεν είναι πολλοί διατεθειμένοι να πεθαίνουν για να πάει καλά η «συμμετοχή της Ελλάδας σε κάποια διεθνή αποστολή».

θήκη που πολύ θα του άρεσε να επαναληφθεί. Ο Ψυχρός Πόλεμος όσο έφτανε στο τέλος του, εκεί στα τέλη της δεκαετίας του '80, τόσο πιο πολύ ανέβαζε την αξία του ελληνικού οικοπέδου. Με λίγα λόγια, το ελληνικό κράτος πουλούσε τη γεωπολιτική θέση του εν μέσω διακρατικών συγκρούσεων κι αυτό είναι το ζητούμενό του και για σήμερα. Ένα ζητούμενο που με κάθε ευκαιρία το δηλώνει ξεκάθαρα. Για παράδειγμα, ήταν ο Υπ.Εξ. αυτής της χώρας, ο Ευάγγελος Βενιζέλος, που βγήκε πρώτος διεθνώς να δηλώσει τη στήριξή του σε μια ενδεχόμενη επέμβαση στη Συρία το καλοκαίρι που μας πέρασε (η οποία επέμβαση δεν έγινε τελικά!). Κι αφού δεν έγινε «η δουλειά» στη Συρία, το ελληνικό κράτος είπε λίγους μήνες αργότερα να προσφέρει τις υπηρεσίες του στις (γαλλικές, κατά βάση) επεμβάσεις στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία.

Και κάπως έτσι, η Καθημερινή προσεύχεται να γίνει κάνας μεγαπόλεμος της προκοπής μας και ανασάνει η οικονομία της χώρας κι εμείς να μάθουμε να πεθαίνουμε επιτέλους. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι οι ελληνικές τράπεζες έχουν μια τρύπα που το «ναααααα» δεν φτάνει να την περιγράψει κι όσο και να ξεζουμίζεται ο πάτος, τα κουκιά δεν βγαίνουν για πολύ ακόμα.

Πόλεμος στο εξωτερικό, πόλεμος στο εσωτερικό

Το ελληνικό κράτος ελπίζει και προετοιμάζεται για έναν πόλεμο στο εξωτερικό, τη στιγμή που στο εσωτερικό συμβαίνει μια παρόμοια διαδικασία. Δηλαδή μια πολεμική διαδικασία υποτίμησης της ζωής μας που έχει βάλει μπροστά ο ελληνικός καπιταλισμός προκειμένου να πάρει ανάσες: οι μισθοί κατακυλάνε και τα όχι στο αφεντικό είναι εικόνα απ' τον κινηματογράφο. Η στρατιωτικοποίηση της εργασίας απλώνεται σε όλο και περισσότερα πεδία. Για την ακρίβεια, ξεκινά από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τους μαφιόζους που εποπτεύουν με καραμπίνες τους μετανάστες εργάτες στα χωράφια της επαρχίας και φτάνει στα προγράμματα καταναγκαστικής εργασίας του ΟΑΕΔ. Την ίδια στιγμή, οι πολεμικοί αναλυτές των εφημερίδων μάς εξοικειώνουν με τις ΑΟΖ και τις διεκδικήσεις του ελληνικού κράτους στην Ανατολική Μεσόγειο, μας πετάνε φόρα παρτίδα χάρτες με βελάκια, σχεδιαγράμματα με τις περιοχές όπου έχει παρκάρει το κάθε κράτος τα αεροπλανοφόρα και τα άρματά του και οι επενδύσεις για πολεμικό υλικό καλά κρατούν.

Πόλεμος ενάντια στον ελληνικό φασισμό

Εμείς που μοιράζουμε αυτή την προκήρυξη είμαστε κομμάτι της εργατικής τάξης έτσι όπως σχηματίζεται την τελευταία εικοσαετία στην ελληνική κοινωνία. Είμαστε αυτόνομοι αντιφασιστές και αντιφασίστριες, οργανωμένοι σε ομάδες και γειτονιές, στα μυαλά και στον δρόμο. Είμαστε αυτόνομοι και ανακαλύπτουμε μέρα με τη μέρα ότι οι δυνατότητες και οι προοπτικές μας υπάρχουν· δεν έχουν να κάνουν με την αριστερά και είναι πολύ καλύτερες από οτιδήποτε θα μας προσέφεραν οι μεσολαβήσεις της. Είμαστε αντιφασιστές και διαδηλώνουμε ενάντια στον ελληνικό φασισμό γιατί καταλαβαίνουμε πολύ καλά ότι το πώς και το πόσο θάνατο θα σπείρουν τα αφεντικά είναι ζήτημα που έχει να κάνει με το πώς και το πόσο θα βρουν απέναντί τους κάτι οργανωμένο, με συνείδηση του εαυτού του, με περηφάνια και αποφασισμένο να διεκδικήσει τον χώρο που τόσο του στερούν.

1. Νεφέλη Τζανετάκου, «Επέμβαση στη Συρία ζητάει ο Βενιζέλος», Ελευθεροτυπία, 29/8/2013.
2. Η στρατιωτική επιχείρηση για τη «διασφάλιση της ειρήνης» στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία άρχισε την 1η Απρίλη. Το ελληνικό κράτος είχε συμφωνήσει ήδη από τον Γενάρη να συμμετάσχει στην επιχείρηση, προσφέροντας το στρατηγείο της Λάρισας απ' όπου και θα ξεκινούν οι «ευρωπαϊοί ειρηνοποιοί».
3. Αλέξης Παπακελάς, «Γεωπολιτική και εθνική συνεννόηση», Καθημερινή, 28/08/2013.

Οι **autonome antifa** που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

Η στρατηγική των νικητών του Ψυχρού Πολέμου ήταν προσαρμοσμένη στην ανάσχεση της ρωσικής στρατιωτικής ισχύος. Η ανάσχεση αυτή, που στην ουσία ήταν η απαγόρευση δημιουργίας ναυτικού δικτύου στις νότιες θάλασσες, περνούσε από τέσσερα σημεία: Ανατολική Μεσόγειος, Σκανδιναβική Χερσόνησος, Κεντρική Ασία και τη θαλάσσια περιοχή μεταξύ Κορέας, Κίνας και Ιαπωνίας. Η στρατηγική αυτή «έπιασε», όπως όλοι ξέρουμε. Δυστυχώς, όμως, για τους επίδοξους αναβιωτές του Ψυχρού Πολέμου ξέρουμε επίσης ότι στον πόλεμο αυτό συμμετείχαν δύο σχηματισμένα μπλοκ. Δύο μπλοκ που είχαν το κάθε ένα μια στρατηγική για το πώς θα την πέσουν στους αντιπάλους τους. Σήμερα η εικόνα, με τη ρευστότητα που επικρατεί στις σχέσεις μεταξύ των κρατών, δεν δείχνει μπλοκ που ετοιμάζονται να συγκρουστούν. Προς το παρόν, έχει σκυλιά που τρώνονται μεταξύ τους. Σε κάθε περίπτωση, το ελληνικό κράτος είναι σε μια γειτονιά που θέλει ένα «τσικ» ακόμα για να εκραγεί και ο χαμός στην Ανατολική Μεσόγειο φαντάζει ως «ιδανική κατάσταση», με μπλοκ ή χωρίς.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

